

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 59Ek/212/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125216872
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marko Hudák
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6125216872.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO 31 340 890, právne zastúpený SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO 36 853 186, proti povinnému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX C. D., právne zastúpený Mgr. Ondrejom Barnom, advokátom so sídlom Námestie SNP 538/16, 091 01 Stropkov, o vymoženie 1.495,77 eur s prísl., vedenom súdnym exekútorom JUDr. Stanislavom Moskvičom, Exekútorský úrad Prešov so sídlom Floriánova č. 2, 080 01 Prešov, pod sp. zn. 119EX 86/25, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

I. Návrh povinného na zastavenie exekúcie **z a m i e t a**.

II. Oprávnený **m á n á r o k** na náhradu trov exekučného konania voči povinnému v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 60,64 eur, o ktorom súd rozhodne vydaním dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie po právoplatnosti tohto uznesenia.

III. Povinný **n e m á n á r o k** na náhradu trov exekučného konania voči oprávnenému v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručenom súdu dňa 23.01.2025 domáhal od povinného vymoženia 1.495,77 eur s prísl. na podklade exekučného titulu – platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného v upomínacom konaní pod sp. zn. 33Up/1523/2024 dňa 11.09.2024. Exekučný súd dňa 04.02.2025 vydal poverenie na vykonanie exekúcie pod sp. zn. 59Ek/212/2025, ktorým poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie vo veci hore uvedených účastníkov.

2. Súdny exekútor dňa 09.05.2025 doručil súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie, v odôvodnení ktorého povinný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že platobný rozkaz je len domnelým exekučným titulom, keďže bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, ktorý nepostupoval v zmysle § 299 CSP a riadne nepreskúmal stav veci pred jeho vydaním. Zároveň ide o priamy rozpor s aktuálnou judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-448/17 z 20.09.2018, ktorým Súdny dvor EÚ pri hodnotení otázky súladu slovenského vnútroštátneho práva so Smernicou pri vydávaní platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom bez ex offo preskúmania zmluvných podmienok uviedol, že: 48. V tejto súvislosti treba uviesť, že zachovanie potrebného účinku smernice 93/13 bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava umožňovala vydanie platobného rozkazu bez toho, aby mal spotrebiteľ v akomkoľvek štádiu konania možnosť požívať záruku, že sudca pristúpi k preskúmaniu neprítomnosti nekalých podmienok v dotknutej zmluve (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 45). 51. Ako bolo pritom pripomenuté v bode 46 tohto rozsudku, existencia takéhoto preskúmania jedine v štádiu

odporu môže viesť k zachovaniu potrebného účinku smernice 93/13 len vtedy, ak spotrebiteľia nie sú odrádzaní od podania takéhoto odporu. 52. V prejednávanej veci vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej stanovuje iba päťnásťdňovú lehotu, počas ktorej môže spotrebiteľ podať odpor proti platobnému rozkazu, a okrem toho vyžaduje, aby spotrebiteľ svoj odpor vecne odôvodnil. 53. V dôsledku toho pri takejto právnej úprave existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá odpor a že sudca následne nebude môcť uskutočniť ex offo preskúmanie neprítomnosti nekalých podmienok v dotknutej zmluve. 54. Vzhľadom na tieto úvahy je potrebné odpovedať na tretiu až piatu otázku tak, že smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje päťnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd. Povinný uviedol, že podľa jeho názoru mal byť návrh na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutý, keďže neexistuje riadny vykonateľný exekučný titul. Platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom je nulitný právny akt – tzv. paakt, ničotný právny akt, ktorý nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. Obdobne, ako nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá má za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku sa v tomto prípade odvíja materiálna nevykonateľnosť (nezáväznosť) platobného rozkazu od nedostatku právomoci vyššieho súdneho úradníka, ktorý nemá postavenie sudcu tak, ako to vyjadril Súdny dvor vo vyššie citovanom rozsudku, vykladajúc právo EÚ s priamo nesúladným slovenským vnútroštátnym právom. V štádiu vydávania platobného rozkazu musí súd ex offo skúmať povahu zmluvných podmienok, čo podľa Súdného dvora má zabezpečiť jedine sudca, ktorým vyšší súdny úradník nie je.

3. Povinný ďalej uviedol, že v dotknutej veci došlo k vydaniu platobného rozkazu napriek tomu, že návrhom na vydanie platobného rozkazu sa celkom jednoznačne uplatňovalo aj plnenie zo zmluvy vykazujúcej zjavné vady už pri elementárnom výpočte rozsahu celkovej sumy, ktorú je potrebné zaplatiť. Podľa konštantnej judikatúry je nevyhnutné, aby údaj o celkovej sume, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť bol transparentne uvedený a jednoznačný. Napriek tomu, že tento údaj je zo strany oprávneného uvedený nesprávne, vyšší súdny úradník sa nijako nezaoberal touto skutočnosťou. Bez akéhokoľvek prieskumu vydal platobný rozkaz. Toto zlyhanie nemožno prisúdiť tomu, že by si to snáď vyšší súdny úradník nebol všimol. Takéto vnímanie súdu ani nemožno predpokladať, ak má občan veriť v právny štát. Ide o tak závažnú vadu, ktorá by mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a teda úplne iný záver z hľadiska nároku, ktorý by mohol byť predmetom exekúcie. Z vyššie uvedeného dôvodu je nevyhnuté, aby došlo k prieskumu na úrovni exekučného súdu. Práve pre jednoznačné pochybenie upomínacieho súdu musí exekučný súd vykonať to, čo očividne opomenul vykonať súd upomínací. Vyšší súdny úradník nereflektoval na žiadnu z povinností a vydal platobný rozkaz presne tak, ako požadoval žalobca. Povinný navrhuje, aby exekučný súd riadne preskúmal zmluvné dokumenty a vady zmluvy riadne detekoval a vyvodil z toho nemožnosť viesť exekúciu v nedôvodnom rozsahu. Poukazuje na to, že je dôvodné vyžadovať dôsledné uplatňovanie § 299 ods. 2 CSP. V intenciách naznačených v bode 48 Súdnym dvorom vo veci C-448/17 z 20.09.2018 je následne zrejmé, že pri štádiu vydávania platobného rozkazu, ktorý má byť exekučným titulom v tejto exekučnej veci nedošlo k preskúmaniu zmluvných podmienok, ani spotrebiteľskej zmluvy, čo je spôsobené absenciou rozhodovania sudcu, ktorý by riadne preskúmal zmluvný vzťah a ochránil ho ako spotrebiteľa pred nárokmi z neprijateľných zmluvných podmienok, resp. nedôvodnými nárokmi žalobcu. Týmto nedostatkami sa stal exekučný titul nespôsobilým. Nedostatky, ktoré namieta, sú spôsobené nesplnením si povinnosti súdu v upomínacom konaní, ktoré má súd dodržať bez ohľadu na to, či ako žalovaný podal alebo nepodal odpor proti platobnému rozkazu. Vo vzťahu k potrebe správneho výkladu pojmu nespôsobilý exekučný titul v spotrebiteľskej právnej veci povinný poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/232/2012 z 27.02.2013, kde sa v tejto súvislosti konštatuje: „Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa.“ Rovnako by podľa názoru povinného mali byť naplnené ciele smernice, podľa ktorej sa majú štáty postarať o to, aby spotrebiteľa nekalé podmienky nezaväzovali (čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Článok 6 ods. 1 smernice je

kogentným ustanovením, ktoré je postavené na roveň pravidiel verejného poriadku, na ktorých musí štát a jeho orgány bezvýhradne trvať (rozhodnutie Asturcom, rozhodnutie Pohotovosť, bod 50). Naplnenie čl. 6 ods. 1 smernice je naplnením podstaty ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Podľa rozsudkov Súdneho dvora (ES) vo veci C-14/83 z 10.04.1984, Sabine von Colson a Elisabeth Kamann proti Land Nordrhein-Westfalen bod 26 a vo veci C-79/83 z 10.04.1984, Doroty Harz proti Deutsche Tradax GmbH bod 26: „Avšak povinnosť členských štátov vyplývajúca zo smernice dosiahnuť výsledok stanovený smernicou a ich povinnosť podľa článku 5 Zmluvy prijať všetky primerané opatrenia, všeobecné alebo konkrétne, s cieľom zabezpečiť splnenie tejto povinnosti, je záväzná pre všetky orgány členských štátov, v rámci ich jurisdikcie, vrátane súdov. Z toho vyplýva, že pri aplikácii vnútroštátneho práva a najmä ustanovení vnútroštátneho práva zavedených osobitne s cieľom implementovať smernicu (v prejednávanej veci 76/207), je vnútroštátny súd povinný vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice s cieľom dosiahnuť výsledok podľa tretieho odseku článku 189.“ Povinný záverom uviedol, že predmetný platobný rozkaz je nespôsobilým a nevykonateľným exekučným titulom, vydaným nie sudcom, ale vyšším súdnym úradníkom, navyše bez ex officio súdnej kontroly spotrebiteľskej zmluvy a to s poukazom na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ C-448/17 z 20.09.2018. Zároveň poukázal na čl. 38 Charty základných práv EÚ: „Politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa.“ Za dôležité považuje uviesť aj to, že zákonodarcia práve z týchto jeho prezentovaných dôvodov pristúpil k zmene právnej úpravy upomínacieho konania. Vzhľadom na uvedené preto povinný navrhuje exekúciu v celom rozsahu zastaviť a priznať mu trovy konania.

4. Oprávnený vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že povinný odôvodnil svoj návrh na zastavenie exekúcie tým, že exekučný titul má byť nulitným právnym aktom. Túto mylnú domnienku odvodzuje od toho, že exekučným titulom je platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 11.09.2024 sp. zn. 33Up/1523/2024, ktorý nevydal sudca, ale „iba“ vyšší súdny úradník. Konkrétne argumentácia povinného pozostáva iba zo všeobecného a tendenčného poukazovania na výňatky z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 20.09.2018 vo veci C-448/17, hoci paradoxne opomína druhý výrok, ktorý sa explicitne týka oprávnenia vyššieho súdneho úradníka vydať platobný rozkaz: „Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex officio preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.“ a ustanovenie § 299 ods. 2 CSP, ktorého aplikáciu § 15 ods. 1 ZoUK nevylučuje. Keďže upomínací súd vydal platobný rozkaz, z jeho postupu implicitne vyplynulo, že neaplikoval predmetné ustanovenie z dôvodu, že spotrebiteľská zmluva alebo iné zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou neobsahovali neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tejto súvislosti oprávnený poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 69Ek/1291/2019 zo dňa 05.03.2020, sp. zn. 69Ek/1291/2019 zo dňa 02.12.2019, sp. zn. 31Ek/556/2019 zo dňa 24.06.2019. Oprávnenie vyšších súdnych úradníkov vydávať platobné rozkazy v upomínacom konaní vyplýva z § 5 ods. 1 písm. f) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“). Právna úprava bola pritom novelizovaná aj v reakcii na dotknuté rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a podľa § 5 ods. 2 ZoSÚ platí, že: „Ak sa v konaní podľa odseku 1 písm. a) alebo písm. f) predpokladá posúdenie spotrebiteľskej zmluvy alebo zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou s ohľadom na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré ešte neboli posudzované v už právoplatne skončenom konaní, vyšší súdny úradník predloží vec na posúdenie sudcovi určenému rozvrhom práce. Posúdením veci sudcom je vyšší súdny úradník viazaný. Sudca určený rozvrhom práce priebežne kontroluje plnenie povinností vyšším súdnym úradníkom podľa tohto odseku.“ Vyšší súdny úradník zisťuje existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v každom prípade, ak vydáva platobný rozkaz v upomínacom konaní. Návrh na vydanie platobného rozkazu totiž v súlade s § 5 ods. 5 písm. b) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoUK“) nie je prípustný, ak sa uplatňuje: „nárok zo spotrebiteľskej zmluvy alebo z iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, ktoré obsahujú neprijateľnú zmluvnú podmienku, a táto okolnosť má vplyv na uplatňovaný nárok.“

5. Oprávnený k tvrdeniam povinného, že spotrebiteľská zmluva, z ktorej vyplýva exekvovaný nárok, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré nemôže skúmať vyšší súdny úradník, ale iba

sudca, ďalej uviedol, že tento záver celkom zjavne odporuje textu právnej úpravy. Navyše povinný ani okrajovo nenaznačil, aké konkrétne ustanovenie považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve je definovaná ako ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Normatívny zákaz sa vzťahuje iba na také neprijateľné podmienky, ktoré neboli medzi spotrebiteľom a dodávateľom individuálne dojednané. To však neznamená, že každé ustanovenie zmluvy, ktorého obsah nemohol spotrebiteľ ovplyvniť, je bez ďalšieho nutné vyhodnocovať ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Účelom zákazu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách nie je absolútne odstránenie zmluvnej slobody, ale len zákaz tých ustanovení, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pri prieskume zmluvných podmienok by mali sudy postupovať analogicky ako pri posudzovaní rozporu konania s dobrými mravmi (ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J., FEČÍK, M., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. 2. vydanie. C. H. Beck, Praha 2019, s. 563). Z prípustnosti preskúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok v exekučnom konaní nemožno abstrahovať povinnosť exekučného súdu suplovať činnosť povinného v exekučnom konaní a vyhľadávať tieto podmienky. Takýto prieskum je navyše obmedzený iba na také neprijateľné podmienky, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností oprávnený zdôrazňuje, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa oprávnený domáha, aby Okresný súd Banská Bystrica návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a priznal oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov za vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie vo výške 60,64 eur (35,69 eur / odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby + 14,84 eur / režijný paušál + 10,11 eur/ DPH).

6. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

7. Podľa § 48 ods. 1 Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína na návrh.

8. Podľa § 48 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Z dôvodov podľa osobitného predpisu môže návrh podať aj Justičná pokladnica.

9. Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu.

10. Podľa § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietat' alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

11. Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku vydané poverenie na vykonanie exekúcie súd odošle poverenému exekútorovi spolu s rovnopisom návrhu na vykonanie exekúcie alebo spolu s údajmi z návrhu na vykonanie exekúcie. Doručením poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi sa začína exekúcia.

12. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená exekučným titulom, najmä povinnosť niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov.

13. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie

exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

14. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

15. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

16. Podľa čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v Slovenskej republike vykonávajú súdnicstvo nezávislé a nestranné súdy.

17. Podľa čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca. Zákon ustanoví, kedy sa na rozhodovaní senátu zúčastňujú aj prísediaci sudcovia z radov občanov a v ktorých veciach môže rozhodnúť aj zamestnanec súdu poverený sudcom. Proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

18. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov na výkone súdnicstva sa podieľajú aj odborní justiční stážisti, súdni úradníci a zamestnanci súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnicstva (§ 92 ods. 1).

19. Podľa § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch súdnymi úradníkmi sú vyšší súdni úradníci.

20. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch vyšší súdny úradník je oprávnený vykonávať úkony súdu v civilnom procese, správnom súdnom procese, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

21. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu samostatne. Poverenie je súčasťou rozvrhu práce alebo súčasťou súdnehopisu.

22. Podľa § 5 ods. 1 písm. f) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v civilnom procese vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu v upomínacom konaní.

23. Podľa § 5 ods. 3 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch ak sa v konaní podľa odseku 1 písm. a) alebo písm. f) predpokladá posúdenie spotrebiteľskej zmluvy alebo zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou s ohľadom na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré ešte neboli posudzované v už právoplatne skončenom konaní, vyšší súdny úradník predloží vec na posúdenie sudcovi určenému rozvrhom práce. Posúdením veci sudcom je vyšší súdny úradník viazaný. Sudca určený rozvrhom práce priebežne kontroluje plnenie povinností vyšším súdnym úradníkom podľa tohto odseku.

24. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov tento zákon upravuje príslušnosť súdu, postup súdu a postup strán sporu v upomínacom konaní (ďalej len „konanie“), v ktorom sa rozhodujú spory o peňažných nárokoch uplatnených spôsobom podľa tohto zákona.

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní konanie podľa tohto zákona je alternatívnym spôsobom uplatňovania peňažných nárokov k postupu podľa Civilného sporového poriadku.

26. Podľa § 3 ods. 5 písm. b) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní návrh nie je prípustný, ak sa uplatňuje nárok zo spotrebiteľskej zmluvy alebo z iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, ktoré obsahujú neprijateľnú zmluvnú podmienku, a táto okolnosť má vplyv na uplatňovaný nárok.

27. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní ak sa návrhom uplatňuje nárok, ktorý je sčasti v rozpore s právnymi predpismi, súd vyzve žalobcu, aby v lehote piatich pracovných dní od doručenia výzvy uviedol, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti, ktorej sa rozpor netýka. Ak tak žalobca urobí, platí, že vo zvyšnej časti vzal návrh späť a konanie sa v tejto časti zastavilo. O tomto následku súd strany upovedomí.

28. Podľa § 12 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní súd posudzuje vecné odôvodnenie odporu miernejšie, ak je žalovaný spotrebiteľom.

29. Exekučný poriadok umožňuje povinnému uplatniť v prebiehajúcom konaní procesnú obranu podaním návrhu na zastavenie exekúcie, prostredníctvom ktorého je mu daná možnosť domáhať sa zastavenia exekúcie z dôvodov, ktoré Exekučný poriadok vymenúva taxatívnym spôsobom. Prostredníctvom tohto procesného inštitútu má povinný možnosť namietať všetky skutočnosti dôvodiacie zastavenie exekúcie, pritom ide najmä o tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré sú povinnému známe ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie. Dôkazné bremeno spočívajúce vo všeobecnej povinnosti každého účastníka konania preukázať bez akýchkoľvek pochybností pravdivosť svojich tvrdení, teda v predmetnom konaní existenciu takej skutočnosti, ktorej možno podľa ustanovení hmotného práva prisúdiť právne účinky spôsobujúce zánik oprávneným vymáhaného nároku, resp. iného dôvodu zastavenia exekúcie, zaťažuje v exekučnom konaní účastníka konania v procesnom postavení povinného.

30. Pokiaľ povinný namieta, že platobný rozkaz je domnelým exekučným titulom, keďže bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, ktorý nepostupoval v zmysle § 299 CSP a riadne nepreskúmal stav veci pred vydaním exekučného titulu a zároveň poukazuje na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-448/17 z 20.09.2018 a v jeho intenciách uvádza, že súd je povinný ex offo skúmať povahu zmluvných podmienok, čo má podľa súdného dvora zabezpečiť jedine sudca, ktorým vyšší súdny úradník nie je v čoho dôsledku jeho toho názoru, že návrh na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie mal byť zamietnutý, keďže neexistuje riadny vykonateľný exekučný titul a platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom je nulitný právny akt – tzv. paakt, ničotný právny akt, ktorý nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, exekučný súd predmetné námietky vyhodnotil ako nedôvodné a to s poukazom na nasledovné.

31. Exekučným titulom v posudzovanej veci je platobný rozkaz vydaný v upomínacom konaní, ktoré predstavuje alternatívny spôsob uplatňovania peňažných nárokov k postupu podľa Civilného sporového poriadku. Ak sa žalobca od žalovaného v upomínacom konaní domáha vymoženia peňažného plnenia, súd môže za splnenia zákonných podmienok o uplatnenom nároku rozhodnúť v tzv. skrátenom konaní. Ide o zjednodušený spôsob konania, ktoré sa uskutočňuje bez nariadenia pojednávania a ktoré umožňuje súdu rýchlo a efektívne rozhodnúť o peňažnom nároku žalobcu na základe jeho tvrdení za predpokladu, že súd nemá o nich pochybnosti a to bez vypočutia žalovaného. Z uvedeného je zrejmé, že konanie sa uskutočňuje v neprítomnosti žalovaného, pričom rozhodnutie v ňom vydané ukladá povinnosť žalovanému v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatiť žalobcom uplatnenú pohľadávku alebo jej časť a nahradiť trovy konania. Ak žalovaný s povinnosťou nesúhlasí, môže proti platobnému rozkazu podať odpor v rovnakej lehote, v opačnom prípade platobný rozkaz nadobudne právoplatnosť a vykonateľnosť. Zároveň je v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní potrebné poukázať aj na povinnosť súdu posúdiť, či spotrebiteľská zmluva, resp. iné zmluvné dokumenty, ktoré so spotrebiteľskou zmluvou súvisia, neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a ktorých prípadná existencia by mala vplyv na uplatňovaný nárok. Ustanovenie § 3 ods. 6 písm. b) zákona o upomínacom konaní totiž priamo pod podmienkou neprípustnosti návrhu na vydanie platobného rozkazu ukladá súdu povinnosť posúdiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a to vo vzťahu k existencii neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré by mohli mať vplyv na uplatňovaný nárok, ktorého sa žalobca domáha na podklade takejto spotrebiteľskej zmluvy. Zákon o upomínacom konaní v prípade, ak sa návrhom na vydanie platobného rozkazu uplatňuje nárok, ktorý je sčasti v rozpore s právnymi predpismi a teda aj v rozpore s právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo, ustanovuje

povinnosť súdu vyzvať žalobcu, aby v zákonnej lehote uviedol, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu len v tej časti, ktorej sa rozpor netýka. Nemôže byť preto sporné, že zákon nielenže zveruje právomoc súdu, ktorý koná a rozhoduje o žalobcovom peňažnom nároku v rámci upomínacieho konania, ale zároveň mu ukladá povinnosť posúdiť uplatnený nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a to s prihliadnutím na existenciu, resp. neexistenciu v nej obsiahnutých neprijateľných zmluvných podmienok.

32. Výkon súdnictva sa zabezpečuje prostredníctvom nezávislých a nestranných súdov, pričom vo veciach patriacich do právomoci súdov v zásade rozhoduje sudca a zamestnanec poverený súdom je oprávnený rozhodovať iba v tých veciach, ktoré sú mu na rozhodnutie zverené osobitným predpisom. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov je vyšší súdny úradník oprávnený vykonávať úkony súdu v civilnom procese, správnom súdnom procese, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Zároveň je v ust. § 5 uvedeného zákona taxatívnym spôsobom vymedzený okruh konaní a právnych vecí, v ktorých vyšší súdny úradník môže samostatne konať aj rozhodovať, a to na základe poverenia sudcu, ktoré je súčasťou rozvrhu práce alebo súčasťou súdneho spisu. Zákon medzi takéto konanie radí okrem iného aj upomínacie konanie a preto je bez akýchkoľvek pochybností možné konštatovať, že vyšší súdny úradník je oprávnený rozhodovať o návrhoch na vydanie platobného rozkazu a to aj vo veciach so spotrebiteľským prvkom.

33. Povinný v ďalšej časti návrhu na zastavenie exekúcie uvádza, že v štádiu vydávania platobného rozkazu, ktorý má byť exekučným titulom v tejto exekučnej veci nedošlo k preskúmaniu zmluvných podmienok, pričom došlo k vydaniu platobného rozkazu napriek tomu, že návrhom na vydanie platobného rozkazu sa celkom jednoznačne uplatňovalo aj plnenie zo zmluvy vykazujúcej zjavné vady už pri elementárnom výpočte rozsahu celkovej sumy, ktorú je potrebné zaplatiť, keďže podľa konštantnej judikatúry je nevyhnutné, aby údaj o celkovej sume bol transparentne uvedený a jednoznačný. Preto je podľa názoru povinného platobný rozkaz nespôsobilým a nevykonateľným exekučným titulom.

34. Vo väzbe na uvedené tvrdenia povinného exekučný súd vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Pl.z. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15.06.2022 a so zreteľom na dispozíciu právnej normy § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku uvádza, že exekučný súd je síce oprávnený a povinný skúmať vymáhaný nárok v hmotnoprávnej rovine, avšak len v prípade, ak sú kumulatívne splnené nasledujúce podmienky. Nárok oprávneného vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy je vymáhaný na podklade platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom, možnosť podania odporu proti nemu bola limitovaná lehotou 15 dní odo dňa jeho doručenia a právna úprava vyžadovala, aby povinný (spotrebiteľ) odpor vecne odôvodnil. V posudzovanej veci je nesporné, že exekučným titulom je platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom a podkladom pre jeho vydanie bola spotrebiteľská zmluva, avšak tento bol vydaný už za účinnosti novej právnej úpravy. Platobný rozkaz, ktorý je exekučným titulom v tejto exekučnej veci, bol vydaný dňa 11.09.2024 (návrh na vydanie platobného rozkazu bol súdu doručený dňa 09.09.2024), a teda sa naň vzťahovala práva úprava zákona o upomínacom konaní účinná od 01.07.2021. Prijatím zákona č. 211/2021 Z. z. totiž došlo jednak k novelizácii zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, v dôsledku čoho došlo k zmierneniu posudzovania odporu proti platobnému rozkazu, ako aj podmienok ich podávania a zároveň bol novelizovaný zákon č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v tom smere, že vyššiemu súdnemu úradníkovi bola uložená povinnosť pred vydaním platobného rozkazu predložiť vec na posúdenie sudcovi v tých konaniach, v rámci ktorých sa predpokladá posúdenie spotrebiteľskej zmluvy alebo zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou s ohľadom na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré ešte neboli posudzované v už právoplatne skončenom konaní. Posúdením tejto veci sudcom z pohľadu spotrebiteľskej ochrany je vyšší súdny úradník konajúci o návrhu na vydanie platobného rozkazu viazaný. Je zároveň potrebné dodať, že uznesenie pléna Ústavného súdu SR (podľa ktorého „Zjednocovacie rozhodnutie ústavného súdu je rovnako v intenciách § 13 zákona o ústavnom súde záväzné výlučne pre rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podaných proti rozhodnutiam všeobecných súdov založeným na právnej úprave Civilného sporového poriadku účinnej do 30. júna 2021“) sa teda vzťahuje na tie platobné rozkazy, ktoré boli vydané podľa právnej úpravy účinnej do 30.06.2021. Pokiaľ je povinný toho názoru, že platobný rozkaz je nespôsobilým a nevykonateľným exekučným titulom vydaným nie sudcom, ale vyšším súdnym úradníkom, exekučný súd na tomto mieste poukazuje na poslednú vetu čl. 142 ods. 3 Ústavy SR, v zmysle ktorého ak vyšší súdny úradník vydal rozhodnutie v súdnom konaní, proti takému rozhodnutiu je vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje sudca. Týmto je tak garantované právo účastníka konania podať proti rozhodnutiu vyššieho súdneho

úradníka odpor (sťažnosť), čím je spolurozhodovanie sudcu zabezpečené. Ak teda povinný má za to, že obsahom zmlúv o úveroch sú aj neprijateľné zmluvné podmienky, túto skutočnosť mal namietať v základnom konaní a teda neprijateľnosť zmluvných podmienok mal namietať v rámci procesnej obrany využitím práva podať odpor proti platobnému rozkazu.

35. Pre úplnosť je zároveň v týchto súvislostiach potrebné poukázať na tú skutočnosť, že ochrana spotrebiteľa v exekučnom konaní je chápaná v užšom slova zmysle ako je tomu v základnom konaní, keďže ust. § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku neumožňuje viesť exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať neprijateľné zmluvné podmienky alebo ich nebolo možné preskúmať a zároveň existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a ktorého vymoženía sa oprávnený v exekučnom konaní domáha. Inak povedané, exekučný súd nemá povinnosť podrobiť prieskumu platobný rozkaz, resp. spotrebiteľský vzťah, na základe ktorého exekučný titul vznikol v inom rozsahu než v tom, že prípadná existencia neprijateľnej zmluvnej podmienky má vplyv na samotný vymáhaný nárok. Z uvedeného možno vyvodíť, že prípadná existencia neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve alebo v zmluvných dokumentoch, ktoré so spotrebiteľskou zmluvou súvisia, sama o sebe nie je spôsobilou skutočnosťou k zastaveniu exekúcie. Exekučný súd v tomto smere poukazuje na zjednocujúce stanovisko Ústavného súdu SR podľa ktorého „ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal.“ V týchto intenciách, ak povinný poukazuje na vady zmluvy spočívajúce v elementárnom výpočte rozsahu celkovej sumy, ktorú je potrebné zaplatiť, sa exekučný súd oboznámil s obsahom zmluvy a musí konštatovať, že námietka povinného je bez právneho významu vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti návrhu na zastavenie exekúcie. V bode 2.2 zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 2336145844 uzatvorenej oprávneným a povinným dňa 27.01.2023 sú uvedené základné parametre úveru, keď v predmetnom bode je výška schváleného úveru stanovená na 1.510,- eur, ktorý bol povinný splatiť v 96-tich mesačných splátkach po 22,83 eur mesačne s tým, že výška poslednej mesačnej splátky bola stanovená na 21,77 eur, pričom poplatok za poskytnutie úveru bol vyčíslený na sumu 15,10 eur. V tomto bode zmluvy je zároveň uvedená celková čiastka vo výške 2.205,72 eur, ktorú má klient zaplatiť ($95 \times 22,83 \text{ eur} = 2.168,85 \text{ eur} + 21,77 \text{ eur} /$ posledná mesačná splátka/ + 15,10 eur /poplatok za poskytnutie úveru/ sa rovná 2.205,72 eur a teda suma, ktorá je uvedená ako celková čiastka, ktorú je klient povinný zaplatiť). Exekučný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, kde v bode II. v rámci opisu hlavných vlastností spotrebiteľského úveru je v bode F) rovnako uvedená celková čiastka 2.205,72 eur, ktorú spotrebiteľ zaplatí, pričom istina predstavuje sumu 1.510,- eur a celkové náklady spotrebiteľa sumu 695,72 eur. Pokiaľ je výpočet rozsahu celkovej sumy, ktorú je potrebné zaplatiť, v zmluve uvedený spôsobom uvedeným vyššie, nemožno mať za to, že takýto spôsob výpočtu nie je uvedený transparentne a jednoznačne a preto námietka povinného v tomto smere nemôže obstať v súvislosti s dôvodnosťou vedenia exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý oprávnenému priznáva nárok z takto formulovanej spotrebiteľskej zmluvy ohľadom výpočtu celkovej sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť.

36. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočnosti, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, súd rozhodol tak, že návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

37. Podľa § 195 Exekučného poriadku trovami exekučného konania sú trovy exekútora, trovy účastníkov exekučného konania a trovy štátu.

38. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

39. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

40. Podľa § 199b Exekučného poriadku oprávnený a povinný v exekučnom konaní platia trovy, ktoré im v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu.

41. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

42. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavenie exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

43. Podľa § 199e Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

44. Podľa § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) ak nie je ustanovené inak, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty je od 165,97 eura 16,60 eura, nad 165,97 eura do 663,88 eura 16,60 eura + 1,66 eura za každých aj začatých 33,19 eura prevyšujúcich sumu 165,97 eura, nad 663,88 eura do 6.638,78 eura 41,49 eura + 9,96 eura za každých aj začatých 331,94 eura prevyšujúcich sumu 663,88 eura, nad 6.638,78 eura do 33.193,92 eura 220,74 eura + 16,60 eura za každých aj začatých 1.659,70 eura prevyšujúcich sumu 6.638,78 eura, nad 33.193,92 eura 486,29 eura + 6,64 eura za každých aj začatých 3.319,39 eura prevyšujúcich sumu 33.193,92 eura.

45. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

46. Podľa § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby, ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

47. Aj keď exekučné konanie je osobitným druhom civilného procesu, súd sa pri rozhodovaní o trovách exekúcie neradi ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý predstavuje základný kódex upravujúci civilné konanie, ale príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku z dôvodu, že tento upravuje problematiku trov exekučného konania komplexne. Exekučný poriadok ako právny predpis v pozícii lex specialis vymedzuje jednak okruh subjektov, ktorých náklady v exekučnom konaní možno považovať za trovy exekúcie a zároveň to, ktoré ich výdavky sú za trovy považované. Ide o taxatívny výpočet čo znamená, že náklady iných subjektov než účastníkov konania v procesnom postavení oprávneného a povinného, súdneho exekútora a štátu, ale ani iné náklady uvedených subjektov ako tie, ktoré Exekučný poriadok výslovne upravuje, nie je možné za trovy exekúcie považovať. Aj v exekučnom konaní platí základná doktrína platenia trov zaužívanej v civilnom procese, v zmysle ktorej každý z účastníkov platí trovy, ktoré mu v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu. Je preto potrebné rozlišovať medzi platením trov a inštitútom náhrady trov. Tento inštitút teda predstavuje povinnosť pre exekučný súd rozhodnúť o tom, či niektorý subjekt bude mať právo na refundáciu vynaložených trov a ak áno, tak voči komu a v akej výške. Všeobecne platí, že v prípade zastavenia exekúcie súdom, resp. v prípade rozhodnutia súdu, ktorým exekučný súd rozhodol o návrhu povinného na zastavenie exekúcie,

má oprávnený voči povinnému nárok na účelne vynaložené trovy, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie a povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov ak ide o zastupovanie v súvislosti s jeho návrhom na zastavenie exekúcie, pričom predpokladom pre priznanie takejto náhrady je miera ich úspechu v prebiehajúcom konaní. Nakoľko v posudzovanej veci mal oprávnený plný úspech, keďže súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a oprávnenému priznal voči povinnému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie a povinnému nárok na náhradu trov nepriznal.

48. Exekučný súd v nadväznosti na znenie § 9 až 13a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, na ktoré Exekučný poriadok v ustanovení § 199e odkazuje, priznal oprávnenému (§ 199a ods. 1 Exekučného poriadku) voči povinnému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní za 1 úkon právnej služby (podanie vyjadrenia k návrhu povinného na zastavenie exekúcie) vo výške 35,69 eur + režijný paušál v sume 14,84 eur (rok 2025) + 10,11 eur DPH t.j. celkom 60,64 eur. Po právoplatnosti tohto uznesenia súd vydá dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.